

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Vocatio, Spei virtutem reparat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

nis: & tunc ingenti gaudio coniunguntur tres virtutes Theologicae, quae ad tempus fuerant separatae. Et quemadmodum, Lazaro resuscitato, fuit Martha in fide, & Maria in spe sua confirmata: ita, quando Dei amor in Iusto ad vitam redit, fides renouatur, & spes roboratur: omnesque tres in sua Bethania exhibent Saluatori solemnem *cenam*, & conuiuium in gratiarum actionem, ob accepta ab eo, beneficia & singula honori sibi ducunt; vt, quae propria habent, ipsius obsequio consecrent: omnes vero paratas se ipsas offerunt ad obediendum in omnibus, quaecumque iubebit.

c Ioan. 12. 2.

§. 2. *Vocatio spei virtutem reparat.*

PERGAMVS ad secundum genus peccatorum, qui non solum ob Charitatem amissam sunt mortui, sed etiam spem eam recipiendi abiecerunt: hac ratione portam sibi ocludentes ad veniam impetrandam; eò quòd non solum quatuor dies sepulti manserint, sicut Lazarus; sed multis etiam annis, donec ipsa ossa plane aruerint, & ab inuicem sint soluta, quales illi Israelitae erant, qui in captiuitate constituti spem abijcientes ad sua redeundi, dicebant: *aruerunt ossa nostra, & perit spes nostra*: conclamatum est de vita nostra. Quis enim mortuum resuscitet, cuius carnes sunt omnino consumptae, & ossium fabrica tota destructa? & quis vitiorum torrentem detinebit, si desit spes ea impediendi: praecipue cum, quemadmodum aegrotis, de quorum vita est desperatum, permittitur, vt quicquid illis arripet, faciant, & accipiant: ita hi, (vt ait Apostolus) *desperantes, semetipsostradiderunt impudicitiae, in operationem immunditiae omnis*. Nam, cum spes frænium sit vitiorum, calcar verò virtutum: spe abiecta, pereunt omnes virtutes; & agmine facto irruunt omnia vitia. Quamobrè, ait S. Isidorus, culpam quidè esse mortem spiritus; at desperare, idem esse, atque in infernum descendere.

a Ezech. 37. 11.

b Eph. 4. 19
S. Thom. 2.
2. q. 2. a. 3
Lib. 2. de
sum. bon. c.14.
Culpa Mor.
Cesperatio
infernus

c Ezech. 37. 1

SED quoniam Dei misericordia desperantes istos in hac vita non deserit: audi supernam Vocationem, qua illos vocat & suscitatur, eadem similitudine vsus, in qua illi suam fundant diffidentiam. Constituens enim DEVS c Ezechielem Prophetam in medio campi, qui erat plenus ossibus vehemeneer siccis, dixit ad eum: *Fili hominis, putasne viuent ossa ista?* & dixit Domine Deus tu nosti. & dixit Dominus: *Vaticinare de ossibus istis: dices eis: ossa arida, audite verbu Domini. Hac dicit Dominus: Ecce ego intromittam in vos spiritum, & viuetis. Et dabo super vos nervos, & succrescere faciã super vos carnes, & super extendam in vobis cutem: & dabo vobis spiritum, & viuetis: & scietis, quia ego Dominus. Et cum iuxta verbum Domini Ezechiel Prophetaret, factus est sonitus, & commotio: & accesserunt ossa ad ossa: unumquodque ad uncturam suam; & ecce super ea nervi & carnes ascenderunt: extenta est in eis cutis desuper: sed spiritum non habebant. & dixit Dominus ad eum: Vaticinare, & dices ad spiritum: hac dicit Domi*

*nis Deus: a quatuor ventis venit spiritus, & insuspiria super interjectos eos & reu-
 niscent. Et ipso prophetante: ingressus est in ea spiritus, & vixerunt, steteruntq;
 super pedes suos, exercitus grandis nimis. Quibus quæso verbis magis proprijs
 ac mysticis, explicari potuit miseria perditissimorum hominum, diuinæ
 que vocationis vis & efficacia ad eos reparandos: Et quid aliud sunt hi
 peccatores, quam aridorum humani corporis ossium ab inuicem disiun-
 ctorum congeries: quia neque gratia vitam, neque charitatis coniunctio-
 nem, aut neruos ad eam reparandam habent. Et quid miser hic mundus, ni-
 si campus d. sepulchrorum a foris dealbatorum, intus vero plenorum ossibus mor-
 tuorum? quæ omnia sicca sunt vehementer, & nullam virtutem habentia: terra
 enim affectionum eorum comedit neruos, carnem, & cutem; destruens so-
 liditatem, molliciem, & figuram hominum: eò quod se ipsos bestijs similes
 reddiderunt: Hi sunt miseri illi, qui dicunt e. perit spes nostra: quia non est
 remedium ad vitam recuperandam. At magnus noster DEVS aliunde o-
 stendit ac proponit huius resurrectionis difficultatem, dicens Propheta:
 putasne viuent ossa ista? non quero an viuere possint, quia mea omnipoten-
 tiæ nihil est impossibile, quod ego facere velim: solum te interrogo an vi-
 uent? quamuis enim, e. Voluntas mea non sit mors impu, sed vt conuertatur à
 viis suis, & viuat: quando tamen ad tantam miseriam ille peruenit dubi-
 tari potest, an ille viuere velit, & ad vitam recipiendam se disponere? sed
 hoc ipsum, quod peccatoribus ad eò siccis, & induratis est difficile, DEO est
 facillimum, per gratiam efficacis suæ vocationis, per istos prædicatores il-
 lis proposita, & inculcata: quibus ipse mandat, vt ipsius nomine clament
 ac dicant: ossa arida, audite verbum Domini, nec spem abijcite, vitam re-
 cuperandi, si vocem eius auditis, qui vos ad illam inuitat, eamque vobis of-
 fert. Attendite quod ille sit omnipotens, ad dandum quicquid vobis deest;
 gratisque illud offert, si acquiescitis vt recipiatis: & ipsius gratia vos adiu-
 uabit, vt assentianimi. Quo enim imbecillitas & miseria vestra est maior, eò
 eminebit magis omnipotentia & misericordia eius in ea reparanda. O alti-
 tudo diuinæ charitatis! O cælestis inspirationis efficacia! vix DEI ver-
 bum ex ore Prophetæ prodierat, cum factus fuit sonitus & commotio venti ve-
 hementis, & accesserunt ossa ad ossa, (quæ seiuncta aliàs erant) & unumquodque
 ad iuncturam suam, neruis colligauit, & carnibus cooperuit, & extenta est in eis
 cutis de super vt sic apta essent ad spiritum vitæ recipiendum. Quis autem
 hic est ventus, nisi Spiritus S. inspiratio, quæ venti instar vehementis om-
 nes animæ facultates, quæ per creaturas sparsæ vagabantur, permouet, vt se
 intus ad cor recipiant, suisque tantis miserijs consulant: Hæc est quæ aperit
 sepulchra, vt peccatores se ipsos ingrediantur, ad suam miseriam agnoscen-
 dam, quam postea in confessione per os eiciant, dicens illis f. redite praua-*

rica

remiores au cor; ingredimini sepulchra, quæ vobiscum circumfertis; aspice vitiorum vestrorum turpitudinem; scandalorum, quæ aliis præbetis factorem; affectionum vestrarum dissolutionem; cognitionum dissipationem; spirituum ariditatem; voluntatum denique duritiem & obstinationem. Date locum fiducia: quia maior est Dei misericordia, quam vestra miseria. Attendite quid vobis suggerat Fides in corde vestro: & quandoquidem illa vobis veniam offert: ne diffidite, vos eam consecuturos. His & similibus considerationibus, quæ lux cælestis suppeditat, incipit ædificium pœnitentiæ, componendo nervos, carnem, & cutem. *Nervi* sunt affectus spei; in quibus omnis fortitudo nostra cõsistit; *caro* est cordis mollietas, quod reiecta duritie lapidis, sensu & lacrymis ob suas culpas emollitur; *Cutis* est efficax vitæ novæ propositum, quod præterita turpitudinem regit, gratiæque pulchritudinem renouat. Nam quemadmodum *g Dominus Deus* in mundi exordio *formavit*, deditque Adamo corpus in tota integritate & figura hominis; & statim *inspiravit in faciem eius spiraculum vitæ*, hoc est animam, qua corpus vitam recepit: Ita statim atque peccatorem, fiduciæ ac doloris actibus prædictis disposuit, ei communicat Spiritum vitæ, hoc est gratiam, & ipsum Spiritum S. cuius præsentia, qui antea in terra iacebat, surgit, & *fiat in suis pedibus*; & tanquam vivens mouere se incipit, & in via diuinorum mandatorum ambulare: & impletur quod dixit David: *h auditu meo dabis gaudium & latitiam; & exultabunt ossa humiliata*: audito enim verbo illo Sacerdotis: *Ego te absolvo*, & interno illo Dei dicentis *remittuntur tibi peccata tua*: ossa, quæ humiliata & sicca iacebant, gaudent, & exultant, ac flores incipiunt, & opera sancta eructare: idque tanta admiratione, cum suam vident mutationem, vt *k omnia ossa dicant: Domine quis similis est tibi?* quis alius præter te, solo vnico verbo potuisset dispersa aded ossa coniungere, eaque nervis aded fortiter colligare, molli aded carne vestire; & efficere, vt floreat, & fructus aded pulchros producant? Hæc admiranda sunt, quæ efficit *l dextera excelsi* voce suæ inspirationis, in *qua vox est virtutis & magnificentie*, quæ preparat animas, & spiritum è cælo deducit ad eas viuificandas. Nec sine mysterio est, quod a *quatuor ventis*, siue mundi partibus Oriente, Occidente, Septentrione, & Meridie spiritum aduocet. significat enim (quemadmodum Glossa ibi interpretatur) communicari spiritum per Iesu Christi D. N. merita, & per diuinorum eius mysteriorum considerationem; nominatim quatuor insigniorum; Orientis, natiuitatis eius in portu Bethlehemitica; Occidentis, Passionis & mortis eius in monte Caluario; Septentrionis, descensus eius ad inferos, ad eos inde educendos, qui captiui tenebantur; & Meridiei, ascensionis eius super omnes cælos. His quatuor columnis inniti debet tua fiducia. Quamuis enim videaris

Nervus,
Caro,
Cutis peccatoris.
g Gen. 2. 7
4. Esdr. 3. 5.

h Ps. 50. 10.

i Luc. 7. 43.

k Ps. 34. 10.

l Psal. 76. 11
m Ps. 67. 34

4. Plaga mundi.

tibi esse os siccum non desperabis de remedio, si consideres, DEVM tua causa factum infantem tenerum; talem mortem passum; ad infernum, vt illum spoliaret, descendisse; ac de numm ascendisse, vt cæli tibi portas aperiret.

§. 3. *Diuina Vocatio Fidem reparat.*

VLTERIVS adhuc progreditur diuinæ Vocationis efficacia erga tertium genus peccatorum, qui etiam, Fidem amiserunt: ideoque tanquam cadaver manent, in puluerem & cinerem conuersum. & hi sunt *a Iob. 14. 7.* Hæretici, alijque similes: de quibus illud S. Iob dicere possumus: *a lignum habet spem: si praeisum fuerit, rursum virebit, & rami eius pullulant, si senuerit in terra radix eius, & in pulvere emortuus fuerit truncus illius, ad odorem aqua germi- nabit, & faciet comam quasi cum primum plantatum est. Homo vero, cum mortuus fuerit, & nudatus atque consumptus, ubi quæso est? & quomodo talis ad vitam reuerti poterit? Quod si lethali culpa sit mortuus, & omnibus virtutibus spoliatus, & omnino cõsumptus: quomodo is poterit resurgere, & amissam vitam recuperare? Sed hoc ipsum, quod est ad eò ab humana facultate remortuum: diuinæ est facillimum. Nam quemadmodum nos fides docet, in die nouissimo, Archangeli vocem & tubam in virtute DEI resuscitaturam omnes mortuos, etiam in pulueres cõuersos: ex quibus ossa, carnem, & cutem educet, corpusque formabit, in quod rursus anima redeat: sic DEI Vocationem, quæ instar vocis ac tubæ sonitus sonat, terretque peccatores: potentem esse, ac sufficere, ad illos resuscitandos; & ex puluere, in quem sunt conuersi, educendos: largiendo illis denud Fidem, Spem & Charitatem.*

b Isa. 26. 19. HÆC sublimis illa vocatio est: qua DEI maiestas, vt ait Isaias, suos mortuos vocat, vt resurgant, dicens: *b exprophiscimini, & laudate qui habitatis in puluere: quia ros lucis, ros tuus, atque si mylticè dixerit: ô miseri peccatores, qui ad profundum omnium miseriarum peruenistis! nolite de remedio vestri desperare, nec de vobis actum esse existimare. Mihi enim æquè facile est in pulueres iam conuersum resuscitare, atque dormientem excitare. Excitamini itaque, & ad vitam nouam resurgite, vt infinitam meam misericordiam lauderis; immensam e charitatem magnificetis; ac glorificetis omnipotentiam. Si estis sicci, effundam super vos gratiæ meæ rorem: qui siccam arborem reuivescere faciet, vt crescat proferatque fructus benedictionis: sicut in principio. si in tenebris estis errorum, ros meus est ros lucis; qui vos lumine Fidei, & Spiritus S. splendoribus illustrabit: vestrasque deceptiones dissipabit. Quare excitamini, resurgite, tantumque vestrum benefactorem laudate: vestra enim conuersio, est mea lætitia, & vestra resurrectio, mea gloria: cuius, causa non est voluntatis meæ mors impu: sed vt conuertatur à vitis suis, & vinat.*

c Eze. 18. 23.